

בית הדין הצבאי לערעורים

בפני :

תא"ל אורלי מרקמן - שופטת

בעניין :

התובע הצבאי הראשי – המערער (ע"י ב"כ, סרן אליסף מלמד)

נגד

ח/XXX סמל א' א' – המשיב (ע"י ב"כ, סרן מאיה שגיא)

ערעור על החלטה של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי זרוע היבשה שניתנה בתיק ז"י (מעצרים) 4/17 (סא"ל מאיה גולדשמידט – שופטת) ביום 10.1.2017. הערעור התקבל.

ה ח ל ט ה

רקע

1. סמל א' א', המשיב, נעצר ביום 3.1.2017, בחשד להוצאת אמל"ח. מעצרו הוארך מעת לעת עד ליום 10.1.2017, לצורכי חקירה ונוכח הקביעה, כי מתקיים בעניין "חשד סביר". אתמול התבקש בית הדין המחוזי מחוז שיפוטי זרוע יבשה, להאריך את מעצרו ביום נוסף, לצורכי חקירה. בית הדין קמא הנכבד לא נעתר לבקשת התביעה והורה על שחרורו של המשיב ממעצר. התביעה לא השלימה עם ההחלטה ומכאן הערעור שלפני.

החלטת בית הדין קמא

2. בהחלטתו, ציין בית הדין קמא הנכבד, כי המשיב נעצר בחשד לגניבת לבנת חבלה מבסיסו ביום 20.10.2016. הוטעם, כי בקשת התביעה הנוכחית נועדה לאפשר ביצועה של פעולת חקירה סמויה וכן, כי קיימות שתי פעולות נוספות, "אולם הן לא בלב הבקשה". התביעה אף עמדה על הטעמים לכך שהפעולה הסמויה טרם בוצעה.

3. אשר למסקנתו, פירט בית הדין קמא הנכבד את הדברים הבאים :

"אנו מצויים אמנם בשלב של חקירה בו נדרש לבחון את החשד הסביר. לא ניתן לומר כי אין חשדות בתיק. ישנם מספר נתונים מחשידים מאוד, אשר אלה הם גם אלה שהובילו להארכת מעצרו פעמיים עד כה. עם זאת בשלב זה נדרש להתחיל ולבחון את התקדמות החקירה במבט כוללני יותר, כאשר היא ניצבת לקראת סיומה, לרבות בחינת השאלה במה תועיל פעולת החקירה הנוספת על מנת לבסס את קיומן של ראיות, אשר יבשילו לכדי ראיות לכאוריות. איני יכולה לפרט בשלב זה את מלוא חומר החקירה שכן זה לא הועבר להגנה. עם זאת ניתן לציין כי החשדות מבוססים במידה רבה על ראיות שאינן קבילות בהליך העיקרי. הראיות הקבילות שנאספו הן נסיבתיות ואף אם הן מעוררות חשד מסוים, לא ניתן לומר כי הן מובהקות באופן שאינו שולל תרחישים אפשריים נוספים בנוגע למבצע העבירה. אני סבורה כי אף פעולת החקירה הנוספת, אף אם יהיה בה כדי לחזק את ראיות התביעה, לא יהיה בה כדי לחזק את הייש' הראייתית".

עמדת התביעה הצבאית

4. כאמור, התביעה הצבאית ערערה על ההחלטה לשחרר את המשיב ממעצר. הוטעם, כי המשיב עצור פרק זמן שאינו ממושך, שבעה ימים, בחשד לביצוע עבירה חמורה. החקירה בעניינו מתקדמת וכוללת פעולות חקירה, שהצורך בהן נולד עם השלמתן של פעולות חקירה קודמות, ומכאן יש לקבוע, כי לא חל עיכוב בחקירה.
5. עוד נטען, כי פעולת החקירה הסמויה שעמדה בבסיס בקשת התביעה להארכת המעצר ניתנת לשיבוש ומחייבת הותרתו של המשיב במעצר ממשי.
6. לדידה של התביעה, חומר החקירה שנאסף כולל ראיות קבילות כנגד המשיב, המבסס את החשד הסביר, שאותו היא נדרשת להוכיח בשלב הדיוני הנוכחי ואף למעלה מזה.

עמדת ההגנה

7. ההגנה עתרה להותיר את החלטת בית הדין קמא על כנה. לטעמה של הסנגורית, אין די בתשתית הראייתית שהוצגה בפני בית הדין קמא כדי להותיר את המשיב במעצר ממשי, וודאי לא נוכח פרק הזמן שחלף מאז נעצר.

דיון והכרעה**המבחן הראייתי**

8. סעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, קובע כי לצורך מעצרו של חשוד בטרם הגשת כתב אישום, על בית המשפט להתרשם מקיומו של "חשד סביר שהאדם עבר עבירה, שאיננה חטא" ומקיומה של עילת מעצר. את המונח "חשד סביר הגדיר בית המשפט העליון באופן הבא:

"חשד סביר" יהיה ויתקיים גם אם אין הוא נתמך בראיות לכאורה להוכחת האשמה, ובלבד שיש ראיות הקושרות את החשוד לעבירה בה מדובר במידת סבירות ראויה המצדיקה - במאזן האינטרסים מזה ומזה - כי תינתן למשטרה אפשרות להמשיך ולסיים את החקירה. ושוב: מידת ה'קירבה' בין הראיות שבידי המשטרה לבין החשוד, למותר לומר כי על-פי עצם טיבה אין היא ניתנת למדידה. עם זאת נוכל לומר, כי יש שראיות העשויות להצדיק תחילתו של מעצר לא בהכרח יעמוד להן כוחן להמשך המעצר" (ראו: בש"פ 6350/97 **רוזנשטיין נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 29.10.1997), בש"פ 11109/03 **שקארנה נ' מדינת ישראל** פ"ד נח(2) 350 (2004), ע"מ/49/08 **התובע הצבאי הראשי נ' סמל בבאיב** (2008), ע"מ/21/16 **טור' לוי נ' התובע הצבאי הראשי** (2016)).

9. לפיכך, כשלב ראשון בהחלטה, ראוי לבחון האם היה בחומר החקירה הלכאורי שהוצג בפני בית הדין קמא, כדי להקים "חשד סביר", הקושר את המשיב לביצוע העבירה של גניבת האמל"ח.

10. בחינת חומר הראיות שנאסף עד עתה מעלה, כי מתקיים בעניינו של המשיב חשד מבוסס, כנדרש בשלב הדיוני הנוכחי. מטבע הדברים, נוכח צורכי החקירה בכלל ופעולת החקירה הסמויה המתוכננת, לא ניתן לפרט את הראיות לכאורה. די אם אציין, כי לבנת החבלה שנלקחה אותרה, זמן קצר לאחר שהתגלה חסרונה, מוסתרת, ביחידה. בשלב זה מתקיימת בעניינו של המשיב תמונה ראייתית מסבכת, המבססת חשד של ממש למעורבותו בגניבת לבנת החבלה ביחידה, במועד האמור. עוד יש להדגיש, כי גרסתו בחקירה מתפתחת וההסברים השונים שמסר ביחס לראיות המסבכות, לכאורה, אינם משכנעים.

11. זאת ועוד, בחינת חומר החקירה הלכאורי שנאסף, מעלה כי פעולת החקירה הסמויה, אשר בבסיס בקשת התביעה, תואמה להיום בשעות הבוקר המוקדמות, והיא חיונית וחשובה. על-פי הפירוט המצוי בחומר החקירה, בדיקה זו לא יכלה להתבצע קודם לכן. עוד יש להטעים, כי קיים חשש מובנה, לשיבוש הפעולה ואף

מטעם זה, נוכח החשש לשיבוש החקירה ומפאת חומרת החשדות, המיוחסים למשיב, יש להותירו, בשלב הנוכחי, במעצר ממשי (ראו: עניין **שקארנה הנ"ל**).

עילות המעצר

12. בנסיבות העניין, נוכח החשד לגניבת אמל"ח, מתקיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית (ראו: סעיף 21(ג)(4) לחוק המעצרים, וכן: בש"פ 4064/13 **מדינת ישראל נ' מזאריב** (טרם פורסם, 27.6.2013); בש"פ 8027/09 **מירם נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 15.10.2009); בש"פ 10028/03 **אלקריף נ' מדינת ישראל** פ"ד נח (2) 577 (2003)).

13. כמו כן, כאמור, צורכי החקירה והחשש לשיבושה, מחייבים אף הם את הארכת המעצר הממשי.

14. לצד זאת, במצטבר, נוכח הנסיבות בהן נגנבה לבנת החבלה מתוך היחידה, והאופן בו אותרה, מתקיימות אף עילות מעצר של מסוכנות צבאית וחשש לפגיעה חריפה במשמעת הצבאית.

15. עולה מן המקובץ, כי נוכח עילות המעצר כמפורט לעיל, במצטבר, לא ניתן בשלב הדיוני הנוכחי לשחרר את המשיב ממעצר ואף לא לנקוט בעניינו חלופה מתאימה, ויש להיעתר לבקשת התביעה.

16. סוף דבר, נוכח התשתית הראייתית הלכאורית ועילות המעצר המתקיימות יש לקבל את ערעור התביעה. המשיב יוסיף לשהות במעצר ממשי עד לשעה 14:00 היום.

ניתנה והודעה היום, י"ג בטבת התשע"ז, 11 בינואר 2017, בפומבי ובמעמד הצדדים.

אורלי מרקמן, תא"ל

שופטת בית הדין הצבאי

ל ע ר ע ר ו י ס

חתימת המגיה: _____ העתק נאמן למקור

סגן קורל מכני

תאריך: _____ קצינת בית הדין